Кіровоградська обл. бібліотека ім. Н. К. Крупської
Інв. №
Контрольний экземпляр

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XX ● № 8 (2580). ЧЕТВЕР, 18 СІЧНЯ 1979 РОКУ. ● Газета виходить з 1939 року. Ціна 2 коп.

ОУНБ ім. Д. І. Чижевського

АНКЕТА МІЛЬЙОНІВ

ВЧОРА В КРАЇНІ ПОЧАВСЯ ВСЕСОЮЗНИЙ ПЕРЕПИС НАСЕЛЕННЯ

У маленький будиночок, що знаходиться в селищі Миру, я прийшла разом з обліковцем кіровоградського переписного відділу № 1 Людмилою Сакидон рано-вранці. Нас гостинно зустріла молода сім'я Василя та Людмили Дар'євих. Це подружжя одним з перших у Кіровограді залишило свій автограф у спільній анкеті дружньої сім'ї народів СРСР.

Василь — художник пожежної частини № 4, Люда—кравчиня експериментального цеху Кіровоградського виробничого швейного об'єднання.

— Національність? — запитує обліковець.

— Я — українець, Люда — росіянка, родом із Пскова.

— Джерело засобів існування?

— Звичайно, робота. І тільки. Адже кожна радянська людина повинна працювати.

— Яка у вас сім'я?

— Нас троє,—каже глава. — Наш найголовніший член сімейства — донька Лариса, їй три роки.

На столі, за яким ми сидимо, розкладено підручники, конспекти.

— Заочно навчаюсь у Дніпропетровському політехнічному технікумі. Скоро сесія. Готуюсь. Адже моя робота вимагає глибоких, міцних знань, — розповідає Людмила.

— Я звертаюсь до неї ще:

— У переписному листі шістнадцять запитань. Дозвольте додати вам сімнадцяте? Що ви скажете про себе як члена виробничого колективу?

— У виробничому швейному об'єднанні працюю шостий рік. Спочатку була швачкою, а це вже другий рік працюю в експериментальному цеху. Ударниця комуністичної праці. Недавно мене, молоду комуністку, обрали заступником секретаря комітету комсомолу підприємства. А ще хочеться сказати, що роботу свою дуже люблю. Дуже хочу, щоб витвори наших рук сподобалися всім жінкам...

...Перепис населення тільки почався. В кожну оселю, в кожну сім'ю постукає обліковець. Хай же зустріч із ним буде діловою, гостинною.

Т. КУДРЯ,
спецкор «Молодого комунара».
м. Кіровоград.

ВИКЛИК ПРИЙМАЄМО!

СОЦІАЛІСТИЧНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНОЇ БРИГАДИ ІМЕНІ XXV З'ЇЗДУ КПРС ЛИБАРНОГО ЦЕХУ СІРОГО ЧАВУНУ ЗАВОДУ «ЧЕРВОНА ЗІРКА» (БРИГАДИР Ю. ПАБЛИК, ГРУПКОМСОРГ П. ПИЛИПЕНКО) НА 1979 РІК.

Форми для лиття деталей і частин найбільш масових видів сівалок виготовляє наша комсомольсько - молодіжна бригада. Відповідальну справу довірено нам. І безпосередньо нам адресовано вимогу липневого (1978 р.) Пленуму ЦК КПРС про те, що надійність сільськогосподарських машин в експлуатації повинна бути гарантованою. До цього закликає нас й постанова ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про додаткові заходи по підготовці і проведенню весняних польових робіт у 1979 році», опублікована нещодавно в центральних газетах.

Обговоривши соціалістичні зобов'язання бригади В. Олефіренка, ми одностайно вирішили прийняти виклик на змагання. У нас є всі можливості не поступитися ініціаторам. Як і вони, ми випускаємо продукцію в рахунок березня нинішнього року. А минулорік, наприклад, зекономили допоміжних матеріалів на 180 карбованців при зобов'язанні 160.

ПРИЙМАЮЧИ ВИКЛИК НА ЗМАГАННЯ, ДАЄМО СЛОВО В ЧЕТВЕРТОМУ РОЦІ П'ЯТИРІЧКИ ДОБИТИСЯ ТАКИХ РЕЗУЛЬТАТІВ:

— підвищити продуктивність праці на 3 проценти проти досягнутої минулого року;

— виготовляти продукцію доброякісно і здавати її у БТК з першого пред'явлення;

— шляхом економного ставлення до матеріалів створити триденний запас матеріалів і відпрацювати на ньому в день Всесоюзного комуністичного суботника, а зароблені кошти перерахувати до фонду десятої п'ятирічки;

— подати і впровадити у виробництво раціоналізаторську пропозицію з економічним ефектом у 500 карбованців;

— підтримуючи почин бригади В. І. Гетьманця, включитися в загальнозаводське змагання за виконання п'ятирічки до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна;

— навчити своєї професії двох молодих робітників, а кожному членові бригади — досконало оволодіти суміжною професією слюсаря-наладчика;

— всім успішно закінчити навчання в школі комуністичної праці;

— до 60-річчя ЛКСМ України виконати чотири річні норми;

— підтвердити звання бригади комуністичної праці.

ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ОБГОВОРЕНО І ПРИЙНЯТО НА БРИГАДНИХ ЗБОРАХ.

ДРУЖБИ НАШОЇ ЗНАМЕНА БУДУТЬ ВІЧНО ПЛОМЕНІТЬ!

Ювілей возз'єднання України з Росією — це велике національне свято українського та російського народів, усіх народів братніх республік. Бо історія Країни Рад — це літопис нашої непорушної єдності та дружби. «Це — історія небаченого зростання і всебічного розвитку держави, яка народжена соціалістичною революцією і стала сьогодні однією з наймогутніших держав світу. Це— історія зміцнення і справжнього розквіту — економічного, політичного і культурного — всіх республік, які згуртувалися під її прапором, всіх націй і народностей, які населяють країну», — говориться в доповіді товариша Л. І. Брежнева «Про п'ятдесятиріччя Союзу Радянських Соціалістичних Республік» 21 грудня 1972 року.

Згуртована чуттям єдиної родини, і Радянська Україна досягла величезних успіхів у соціалістичному та комуністичному будівництві. Її злет, її творчий поступ — то дружба і допомога всіх радянських народів і насамперед великого російського народу, то ще одне красномовне свідчення правоти ленінського вчення і політики партії в розв'язанні національного питання, то торжество ідей пролетарського інтернаціоналізму. Такий корінний переворот в історичній долі України ознаменувала перемога Великої Жовтневої соціалістичної революції. І цей переворот був закономірним результатом всієї попередньої історії двох братніх народів та їхніх багатовікових зв'язків.

І сьогодні, як сказав поет, між рівними — рівна, між вільними — вільна, наша Україна сміливо крокує у завтра в однім строю з братніми республіками нашої Вітчизни. Прекрасної Вітчизни, де стала реальною дійсністю нова історична спільність людей — радянський народ.

Тому нашій дружбі, єдності, нашому братерству — міцніти!

ДЕНЬ КРАЇНИ

(З ТЕЛЕТАЙПНОЇ СТРІЧКИ ТАРС):

ЛЕНІНГРАД. «Рассветом» названо за бажанням жителів нове селище радгоспу «Ильич» — наймолодшого в Ленінградській області. У квартири з усіма зручностями переїхали з навколишніх сіл понад двісті сімей механізаторів і тваринників. У селищі, яке виросло на березі Ладозького озера, за короткий час збудовано магазини, їдальню, комбінат побутового обслуговування, дитячі ясла і садок, готель, клуб.

Своїми новосіллями радгосп зобов'язаний меліораторам. Вони передали господарству понад чотири тисячі гектарів сільськогосподарських угідь, що з'явилися на місці колишніх пустирів і боліт.

ХАРКІВ. Масовий випуск двигунів локомотивів забезпечить потужний сталеливарний комплекс. Він став до ладу на заводі «Електроважмаш» і видав першу продукцію. Тут виготовлятимуть мотори, які здатні працювати на БАМі при температурах до 60 градусів нижче нуля. Литво, одержуване на новому виробництві, після додаткової термічної обробки набуває підвищеної морозостійкості. З пуском нового комплексу обсяг виробництва на підприємстві зросте майже на чверть.

КОРОСТЕНЬ **Житомирської області.** Першою в галузі виконала дві особисті п'ятирічки прядильниця коростенської бавовнопрядильної фабрики А. А. Морозова. За прикладом кращих робітниць країни вона обслуговує 4752 веретена, що в три з половиною рази перевищує норму.

З великим трудовим досягненням майстриню тепло поздоровив Генеральний секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР товариш Л. І. Брежнєв.

(Закінчення на 2-й і 3-й стор.)

З ЧОГО ПОЧИНАЄТЬСЯ БАТЬКІВЩИНА

... З КАРТИНКИ В ТВОЄМУ БУКВАРІ

Є у букварі така картинка: просторий, затишний клас, відчинене вікно, за партами — малята. Йде урок. Біля дошки, на якій висить чудова картина-краєвид, — хлопчик. Він захоплено розповідає про намальоване, його уважно слухають учителька, однокласники.

ЦЕ НАША З ТОБОЮ ЗЕМЛЯ

Не знаю, які асоціації викликає малюнок у моїх колег. А я так розумію, що цей малюнок — саме те, з чого починається Батьківщина... До неї зверталася не раз — і в думках, і наяву.

У думках. Родом я з Архангельської області. Добре пам'ятаю край свого дитинства. Батьківщину для мене уособлювали суворі північні простори, річки, ліси.

Наяву. На Україну переїхала разом з батьками років двадцять тому. Тут, у Кіровограді, закінчила десятирічку, педінститут. Нинішній навчальний рік перший і для мене як учительки, і для моїх підопічних. Розумію, яку серйозну справу доручили мені — вчити найменших. Я полюбила Україну, її людей, мову і хочу, щоб свій край, свою Вітчизну щиро любили й вони, мої учні.

Якось зайшла я в клас і сказала: «Сьогодні, діти, ми з вами поговоримо про свою Батьківщину...» Не розповідатиму про всі деталі уроку, тільки наведу деякі дитячі відповіді:

— Батьківщина починається зі школи.

— З першої букви в зошиті.

— З першого слова. З першої п'ятірки.

— Моя Батьківщина — моє рідне місто.

— Батьківщина — це вся наша земля.

— Батьківщина починається з дружби...

Виходить, картинка в букварі не заради красивості. Вона виробляє у дітей розуміння навколишнього світу, визначає їхнє ставлення до нього, гордість за своїх батьків, свій народ, рідну землю.

— Ми — громадяни нашої країни,—сказав Олег Макаров. — Коли виростемо, будемо працювати, щоб гарно жилося всім людям.

— Ми — жовтенята, а жовтенятами можуть бути лише ті, хто добре вчиться і добре поводиться. Жовтенята — це сумлінні діти, — продовжила Ксенія Казакова.

На уроках, у години подовженого дня ми багато читаємо, обговорюємо прочитане. Поступово об'ємнішим стає зміст слова «Батьківщина». Тут допомагає застосування таких понять, як «вірні друзі», «пісня, що її співає нам мати», «клятва, яку ми даємо в житті», «чуття єдиної родини». Допомагають і виготовлений нами стенд «Щасливе дитинство», читання художніх творів про героїв праці і Великої Вітчизняної війни, про дружбу народів нашої країни, про Володимира Ілліча Леніна.

Картинка в букварі... Для різних людей буквар і картинки в ньому різні. Скажімо, для уславленого хлібороба, двічі Героя Соціалістичної Праці Олександра Васильовича Гіталова чи для бригадира формувальників заводу «Червона зірка», депутата Верховної Ради СРСР Віталія Івановича Гетьманця букварем стали книги, що розкривають тонкощі, «секрети» їхніх фахів, книги, що допомагають давати країні якомога більше хліба, більше машин для хліборобів.

Про це я також розповідаю дітям. І вони мене розуміють. Бо розповідаю малим про справи їхніх батьків.

«Усе починається
в житті з малого:
З зернини — хліб,
з промінчика — зоря.
І Ленін сам важку свою дорогу
Почав також колись із букваря».

М. КАРПОВА,
вчителька восьмирічки № 33 м. Кіровограда.

ДЕНЬ КРАЇНИ:

ДИКАНЬКА **Полтавської області.** В радгоспі імені Чапаєва здано в експлуатацію новий комплекс, який дасть змогу майже вдвоє збільшити виробництво свинини.

За рік господарство реалізуватиме державі понад 1200 тонн м'яса — третину того, що тепер продає весь район. А з виходом нового комплексу на проектну потужність на частку спеціалізованих господарств області припадатиме близько двох третин усього виробництва свинини.

Ці малюки з дитячого садка № 24/1 ремонтного механічного заводу Укрремтресту називають наше степове українське місто своїм, рідним, бо чули не раз від мами і тата: «Тут мій дім», «це — моє місто». І вони, діти різних національностей, називають своєю батьківщиною Радянську Україну, землю привітну й гостинну, що дарує їм щасливе, світле дитинство.

Фото В. ГРИБА.

ДЕНЬ КРАЇНИ:

ВЕНТСПІЛС **(Латвійська РСР).** Завершено будівництво підприємства по випуску рідких комплексних добрив на вентспільському припортовому заводі по транспортуванню і переробці хімічних продуктів. Потужність нового комплексу — більш як 600 тисяч тонн продукції на рік.

ЯКУТСЬК. Засвітилися голубі екрани у квартирах жителів Нерюнгрі, селищ на трасі «малого БАМу». З Москвою ці населені пункти зв'язала нова релейна лінія Тинда — Нерюнгрі. Її в короткі строки спорудили будівельники.

ЛЬВІВ. Міським балом «Прикарпатська зима» відзначив своє народження палац молоді «Романтик», що виріс на одному з мальовничих пагорбів центрального парку культури і відпочинку імені Богдана Хмельницького.

В оригінальному будинку — просторий танцювальний зал, дискотека, кафе, бар. Тут проводитимуться тематичні вечори, молодіжні зустрічі, конкурси. При палаці організовано клуб «Для тих, кому за тридцять».

...З ІДЕЙНОГО ПЕРЕКОНАННЯ

«НА ЦІЛИНІ МІЛЬЙОНИ РАДЯНСЬКИХ ЛЮДЕЙ ПРОДОВЖУВАЛИ ПРОРОБЛЯТИ ДОСВІД РЕВОЛЮЦІЇ, ПРИМНОЖУВАЛИ В НОВИХ ІСТОРИЧНИХ УМОВАХ ЙОГО ЗАВОЮВАННЯ, ТВОРИЛИ ЖИВИЙ ДОСВІД ПЕРЕМОЖНОГО БУДІВНИЦТВА РОЗВИНУТОГО СОЦІАЛІЗМУ».

(Л. І. БРЕЖНЄВ, «ЦІЛИНА»).

НА ЗАКЛИК ПАРТІЇ

ЛЮТНЕВОГО морозного дня 1956 року в казахські степи за комсомольськими путівками їхало й молоде подружжя Зруйнованих — Наталка і Петро. Починалося їхнє спільне життя, і вирішили обоє, що сповна пізнають щастя тільки там, де вони найпотрібніші людям, а значить, і своїй країні. На той час таким місцем перевірки синівської любові до рідного краю була цілина. Партія закликала молодь освоїти цілинні й перелогові землі, в короткий строк перетворити їх у житницю країни. Комсомольці першими відгукнулися на заклик комуністів.

...Неозорі казахські степи. Сюди, в радгосп «Красноармейский» Джетигоринського району, прибули Петро і Наталка Зруйновані. Юнаки і дівчата вісімнадцяти національностей трудилися в цьому господарстві. Разом з ними долало труднощі першоцілинників і комсомольське подружжя з Кіровоградщини. За Петром закріпили потужного на той час трактора ДТ-54. Ним молодий механізатор прокладав перші борозни на землі. По вісім з половиною центнерів пшениці зібрали з кожного гектара. То був хороший урожай, коли взяти до уваги, що рік попередній, п'ятдесят п'ятий, був посушливим.

У тракторній бригаді працювала й дружина Петра. Які смачні обіди готувала вона цілинникам! З особливим апетитом їли механізатори український борщ та вареники з сиром, на які Наталка була просто майстром.

У вільний від роботи час молода жінка вчилася водити трактор. Згодом вона, як і досвідчені механізатори, потужним ДТ-54 краяла цілину.

Глибоке коріння вирішили Зруйновані пустити на цілині. На чудовому березі річки поставили великий будинок. Допомагали їм десятки друзів різних національностей, з якими їх звела і побратала цілина. І новосілля справляли цією великою родиною.

Високо оцінили самовіддану працю Зруйнованих. Наталку нагородили медаллю «За трудову доблесть». Петра — Почесною грамотою ЦК ВЛКСМ.

...Сімнадцятий рік уже трудиться Петро Іванович Зруйнований на Світловодській меблевій фабриці. Він — бригадир, комуніст, Кавалер ордена «Знак Пошани», кілька раз обирали його депутатом міської Ради народних депутатів. Нині Петро Іванович — голова цехкому профспілки. По-ударному працює в побуткомбінаті дружина Петра Івановича—Наталка Пилипівна. Листуються вони з друзями з радгоспу «Красноармейский». Петро Іванович побував там у гостях. І не впізнав таких дорогих серцю місць. Йшов вулицями містечка колишній цілинник і вкотре твердив подумки: «Якби все повторилося знову, я з Наталею звідси починав би своє життя».

М. ВЕНЦКОВСЬКИЙ.

... З ЧУТТЯ ЄДИНОЇ РОДИНИ

БРАТИ

(БУВАЛЬЩИНА)

ДНІПРО, вируючи, гнав каламутні, червоні від людської крові хвилі. Від вибухів снарядів та бомб здіймалися вгору смерчі. Вили міни, не замовкав перестук кулеметів, і падало на землю зранене гілля.

Фашисти стріляли по захисниках Канева і Тарасової гори, фашисти стріляли і в бронзового Кобзаря. А він стояв, захмарений і суворий, дивився у гніві й скорботі на палаючу в огнях незліченних пожеж землю.

Ворог рвався до Дніпра. Чужинці вдерлися в палаючий Канів, радянські війська залишили містечко, а Тарасову гору Кобзаря ще захищала жменька бійців, і в тій жменьці — солдат-українець, комсомолець із села Канежа, що на Кіровоградщині, Іван Якович Рубля і командир — росіянин з Приуралля Данило Павлович Кутарьов.

Вечір наближався поволі, вони вже були притиснуті до води. Ще година, ще півгодини — і сонце впаде за наддніпрянські гори і ліси.

Кутарьов глянув на своїх бійців — і тривога враз пройняла його серце: де Рубля?

Рублі між бійцями не було. Невже його настигла куля? Невже він іще там, на горі?

Кутарьов Рублю любив. Разом ішли ще з Білої Церкви, ділили усе пополам. Він кинувся по східцях угору.

Біля пам'ятника Тарасові стояв похилений боєць...

— Рубля! Чому відстаєте?!

— Товаришу командир! Прощаюся з Шевченком.

З Дніпра повіяв прохолодний вітер. Кутарьов зняв пілотку, підійшов до могили, до бійця, помовчав, а тоді тихо сказав:

— Ми ще повернемося сюди, Ваню!

Вони швидко збігли з гори, дісталися до своїх бійців. Насувалася темрява.

Кутарьов дав останній наказ:

— Усім на лівий!

Дніпро прийняв їх у свої обійми.

Кутарьов і Рубля пливли разом, тримаючись за колоду — з якогось розбитого плоту. На неї вони поклали свої зброю та одяг. Гітлерівці з мінометів, з автоматів били по них.

Холодна вода сковувала тіло. До лівого берега, здавалося, були сотні кілометрів. Вони підпливли ближче один до одного і руками гребли, прямували на голос рідних гармат.

У темряві завиднілися кущі, вони відчули під ногами дно і полегшено зітхнули — то був лівий берег.

І там, тримаючи в руках зброю, ще раз дали клятву:

— Ми повернемось...

Та хто на війні може сказати про свої шляхи? Одне було у них — Батьківщина. Її боронили росіянин Кутарьов і українець Рубля. Вони воювали в Сталінграді і на Курській дузі. Опалені, кочтужені, падали зранені і підіймались до нових боїв.

І якось увечері, коли лаштувалися в похід, командир полку підполковник Кутарьов покликав до себе сержанта, гармаша Рублю:

— Ну, Ваню, радій! Ідемо визволяти Україну!

Рубля не втримався:

— От якби знову старими дорогами! До Дніпра, до Канева!

Кутарьов зітхнув. Якби можна, він теж вибрав би цей шлях.

Доля вибрала його. Визволивши Золотоношу, полк став перед Каневом...

Фашисти галасували про неприступний вал на правому березі Дніпра, та хто може стримати лавину?

Палав і визволений Канів. Ще гримів бій на висотах, а тут, у містечку, на майдані, лаштувалася делегація до Тараса. Зима, квітів ніде не було. Та хіба й до них? Вінок зробили з гілок сосни і ялини, а щоб яскравів він, солдати зі своїх ран знімали просочені кров'ю бинти і в'язали на вінку.

На пам'ятнику — сліди від куль. Фашисти стріляли в бронзового поета.

Кутарьов і Рубля стояли біля Тараса. Вони мовчки дивилися на Кобзаря. Їм обом ввижався той незабутній вечір, згадалася їхня клятва. Свята, найсвятіша для обох...

Кутарьов і Рубля спустилися по східцях до Дніпра.

Попрощавшись із Тарасом, вони рушили до своєї частини.

Полк лаштувався в новий похід — визволяти Кіровоградщину.

Микола СТОЯН.
с. Панчеве,
Новомиргородський район.

ДЕНЬ КРАЇНИ:

ДОНЕЦЬК. Першу партію елітної розсади суниць — 35 мільйонів рослин — відправив спеціалізованим господарствам республіки біолабораторний комплекс оздоровлення ягідних культур, створений на Донецькій дослідній станції садівництва.

До кінця п'ятирічки перша в країні садова лікарня зможе забезпечувати всі ягідні плантації господарств республіки садивним матеріалом.

... З ЛЮБОВІ ДО ПРАЦІ

ОДНА МЕТА — НА ВСІХ

Два великих народи — російський і український — урочисто відзначають 325-річчя возз'єднання України з Росією.

Але це свято знаменне для всіх народів нашої неосяжної соціалістичної Батьківщини. Мій народ — чуваський — пишається тим, що належить до великої сім'ї радянських народів.

Згадуючи свою Чувашію, батьківщину — Ельборусовку, що в Маріїнсько-Посадському районі, я разом з тим гордий, що живу нині на Україні, в чудовому Кіровограді, працюю на найбільшому підприємстві області, належу до роботящого, дружного колективу механоскладального цеху № 4.

Радію з того, що саме наш цех першим на заводі рапортував про дострокове виконання завдань третього року п'ятирічки. Більше того, ми брали підвищені зобов'язання: на кінець 1978 року випустити надпланової продукції не менш як на 300 тисяч карбованців. І закінчили минулий рік успішно: в заводську копилку економії поклали 361,7 тисячі карбованців. На таку суму виготовили додатково посівних машин і запасних частин до них. Це — заслуга всього колективу. Тих, із ким я працюю поруч: росіянина Володимира Ярового, українців Олександра Панькожського та Олександра Войцехівського, сотень моїх товаришів по праці.

Моя молодість припала на період Великої Вітчизняної війни. Маю сім бойових нагород. Воював разом з бійцями багатьох національностей, був на ряді фронтів. Тим дорожча мені ця земля, яку, за словами поета, відвоював і виняньчив, тим солодші здобуті на ній плоди праці.

Під час війни я став членом Ленінського комсомолу, в ньому перебував понад вісім років. А 1952 року на все життя пов'язав свою долю з долею рідної Комуністичної партії.

Вже п'ять років я — в четвертому механоскладальному, п'ять років у його цеховій партійній організації, що об'єднує 67 комуністів. Звичайно, все це — різні люди, але всі — однодумці: і ветеран праці В. В. Сайманов, старший контролер, за ратні подвиги нагороджений орденом Леніна, і молодий комуніст, наладчик Юрій Решетцов, студент другого курсу інституту сільгоспмашинобудування, що мріє про нові, досконаліші сівалки...

Таких у нас — десятки, об'єднаних спільною працею, бажанням примножити багатства країни, звеличити її своїм трудом.

Як відомо, наш завод випускає посівні машини різних марок і призначень. Тільки надпланових сівалок з початку п'ятирічки виготовлено і відправлено в усі куточки Вітчизни 2600. Звичайно ж, працюють машини з маркою «ЧЗ» й на полях моєї далекої, але рідної, незабутньої Чувашії.

Ще вищі зобов'язання взяв колектив підприємства на четвертий рік п'ятирічки. Зокрема, дав слово план чотирьох років виконати до 62-ї річниці Великого Жовтня. І заводське виробництво не стоїть на місці. Зовсім недавно, в грудні минулого року, ми почали випускати серійно нові кукурудзяні сівалки СУПН-8 і зернові машини в складеному вигляді, а вже сьогодні на порядку денному — створення нового комплексу машин для обробітку посівів цукрових буряків.

Кожний червонозорівець прагне давати вдосталь хороших посівних машин селу. В натхненному труді, думаю, — найвищий вияв любові робочої людини до своєї Вітчизни.

Г. ЄГОРОВ,
стропальник механоскладального цеху № 4 заводу «Червона зірка».

... З ПІСНІ ГОЛОСНОЇ

ВІД ОЛЕКСАНДРІВКИ ДО СТАРОБІНО

ІНТЕРВ'Ю НАШОМУ КОРЕСПОНДЕНТОВІ ДАВ КОЛИШНІЙ УЧАСНИК САМОДІЯЛЬНОГО НАРОДНОГО ХОРУ ОЛЕКСАНДРІВСЬКОГО РАЙОННОГО БУДИНКУ КУЛЬТУРИ, ЗАСТУПНИК НАЧАЛЬНИКА ОБЛАСНОГО УПРАВЛІННЯ КУЛЬТУРИ **МИКОЛА ОЛЕКСАНДРОВИЧ ГАЛИЦЬКИЙ.**

КОР. Чим, на вашу думку, повинен визначатися творчий почерк хорового колективу?

ГАЛИЦЬКИЙ. Дорогами пошуку власного репертуару. Близькими й дальніми — до людських сердець, як це робить золотий лауреат II Всесоюзного фестивалю самодіяльної художньої творчості трудящих — Олександрівський хор. Скажімо, схвильованою пам'яткою буде для всіх хористів гастрольна дорога минулого року до братньої Білорусії.

КОР. І чим саме вона вам найбільше запам'яталася?

ГАЛИЦЬКИЙ. На багатостраждальній і героїчній землі Білорусії ми відчули «чуття єдиної родини», скріплене кров'ю росіянина і українця, грузина і латиша... Ніколи не забудеться нам селище Старобіно, де поховано нашого земляка із села Іванівки Олександрівського району, Героя Радянського Союзу Дмитра Тимофійовича Гуляєва. Він у роки Великої Вітчизняної війни віддав своє життя за мирне небо над братньою республікою.

Надзвичайно зворушливо лунали тут музичні твори українських, російських та білоруських авторів. Триколірною веселкою перекинувся міст непорушної дружби між нашими народами.

КОР. Миколо Олександровичу, якими кілометрами вимірювались дороги концертних виступів на білоруській землі?

ГАЛИЦЬКИЙ. Ці дороги вимірювались не кілометрами, а піснями. Тим більше, що в репертуарі хору чільне місце займає акапельний спів. А це не просто. Бо пісня без супроводу може звучати лише тоді, коли її співають не голосом, а душею.

КОР. Отже, від Олександрівки до Старобіно самодіяльний народний хор під керуванням Вячеслава Савустиненка проклав дзвінкоголосу пісенну дорогу дружби?

ГАЛИЦЬКИЙ. Саме так. Але бере вона початок від невичерпного джерела — фольклорної пісні. З неї почалися й зустріч на білоруській землі та братні зв'язки з хліборобами Солігорського району, де наші виступи супроводилися щирими оплесками, теплими усмішками і сердечними словами: «Приїздіть до нас іще, дорогі сябри! Ласкаво просимо!»

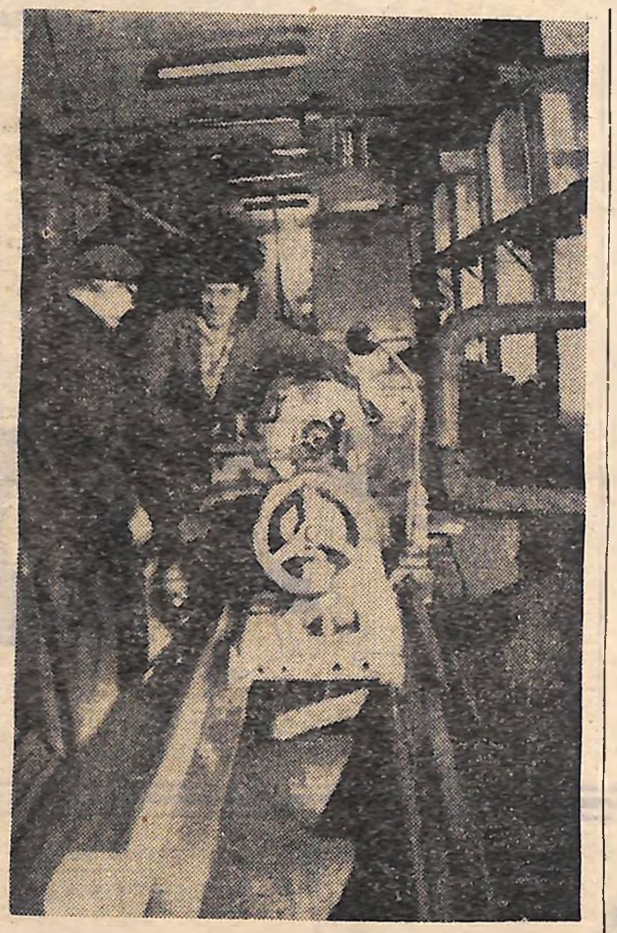

ПЛАН ТРЬОХ РОКІВ П'ЯТИРІЧКИ КОЛЕКТИВ ЗАВОДУ «ЦУКРОГІДРОМАШ» ВИКОНАВ ДО ПЕРШОЇ РІЧНИЦІ НОВОЇ КОНСТИТУЦІЇ СРСР. А НИНІ БАГАТОНАЦІОНАЛЬНА СІМ'Я ПІДПРИЄМСТВА ВЗЯЛА НОВІ ПІДВИЩЕНІ СОЦІАЛІСТИЧНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ: У 1979 РОЦІ ВИГОТОВИТИ ПОНАД ПЛАН 2 ТИСЯЧІ НАСОСІВ.

НА ЗНІМКУ: ТРУДОВА ЗМІНА В МЕХАНІЧНОМУ ЦЕХУ.

Фото В. ГРИБА.

... З МАЙБУТНЬОГО

ДІТЯМ — РАДІСНО!

— Я — ЛІКАР, А ТИ БУДЕШ ХВОРИМ...
— СТАВАЙТЕ В ЧЕРГУ, Я ПРОДАВЕЦЬ...
— А МИ БУДУЄМО БУДИНОК...
— МАРИНКО, ОЛЕЖКО, ВІТЮ, ВИ — УЧНІ, А Я — ВАША ВЧИТЕЛЬКА...

ВОНИ все роблять, як дорослі, оці двісті маленьких непосидющих фантазерів з олександрійського дитячого садка «Зірочка».

Оксанка Безверха — справжня «Мар'я-рукодільниця». Ніхто в групі краще за неї не пошиє ляльці нарядного платтячка, а візерунок на ньому вона вигаптує не гірше за маму. Катруся Клименкова над усе любить танцювати...

Дитсадок розташований у мальовничому куточку Олександрії. Він відрізняється від усіх інших садків тим, що це заклад санаторного типу. Але і вихователі, і няні, і медсестри стараються зробити так, щоб маленькі їхні підопічні не відчували, що їх, окрім усього, ще й лікують.

Радісно, щасливо живеться в одному дружному колективі росіянину Саші Іваніну, мордовцю Аслану Муратову, Маринці Пащенко, у якої тато — росіянин, а мама — якутка. Українське місто стало рідним для них і для їхніх батьків. І друзі малят — ровесники-українці Віта Саєнко, Олег Макаренко, Руслан Латашенко і ще багато хлопчиків і дівчаток, з якими так цікаво гратися або, взявшись за руку, йти на прогулянку.

...У білосніжних ліжечках відпочивають однотрирічні малюки. Діти молодшої групи тільки-но повернулися з екскурсії і навперебій розповідають одне одному, що цікавого вони побачили.

У шестирічних вихованців підготовчої групи — заняття з розвитку мови.

Простора, залита світлом кімната. В шафах — акуратно складені іграшки, буяє зеленню куточок природи. Посеред кімнати — столики, за якими сидять рожевощокі, симпатичні чорняві й біляві, синьоокі й карооокі хлопчики і дівчатка.

— Сьогодні ми поговоримо про місто, в якому живемо. Як воно називається? — питає Ганна Михайлівна Лещенко, вихователька.

— Олександрія! — хором відповідає малеча.

Виявляється, про своє рідне місто діти знають уже чимало. Розповідають про його вулиці, проспекти, площі, сквери, парки, знають найбільші заводи, фабрики, шахти.

Розмова про місто змінюється про людей, що живуть і працюють в Олександрії.

— А тепер розкажіть, ким ви хочете бути, коли виростите?

— Коли я виросту — буду інженером, як тато...

— А я — вихователькою...

— Буду шахтарем...

— Лікуватиму дітей...

— Хочу стати шофером...

Звичайно, ким стануть ці малюки, зараз важко сказати. Все залежить від того, як ми, дорослі, дбатимемо про своїх малят. І Радянська держава, вся наша велика, багатонаціональна, дружна сім'я по-батьківському піклується про підростаюче покоління. Тільки в Олександрії 35 дошкільних дитячих закладів. Виховують малюків висококваліфіковані спеціалісти, про їхнє здоров'я піклуються лікарі. Вони, як і батьки, щедро віддають дітям свої знання, ласку, душу, свої серця.

Бо ж, виховуючи дітей, ми виховуємо майбутню історію нашої країни.

Т. БОРИСЕНКО.
м. Олександрія.

Мине трохи більше року, і роз'їдуться за направленнями ці усміхнені юнаки й дівчата, котрих так здружила щедра земля Кіровоградщини.

Роз'їдуться... Та все життя називатимуть вони наше українське місто — містом своєї студентської юності, пори прекрасної і незабутньої. І з різних куточків країни линутимуть думками сюди, на Україну, де залишилося стільки друзів, стільки веселих і радісних днів. Тут жили вони дружною сім'єю.

На фото В. ГРИБА: студенти третього курсу філологічного факультету Кіровоградського педінституту — представники різних національностей: Т. КРЮЧКОВА, Н. АБДУРАХМАНОВ, Г. КРИЖАНІВСЬКА, Т. КАТАНА, Х. БОЛТАЄВ, А. САВЕНКО.

З БРАТНЬОЇ КРИНИЦІ

ДЗВІНКЕ СЛОВО СПІВЦІВ БРАТНІХ РЕСПУБЛІК ПРИЙНЯЛОСЯ І ЩЕДРО ЗАВРУНИЛОСЬ НА УКРАЇНСЬКІЙ ПОЕТИЧНІЙ НИВІ. СЬОГОДНІ МИ ДРУКУЄМО ПОЕЗІЇ ЧУДОВИХ РАДЯНСЬКИХ МАЙСТРІВ КРАСНОГО СЛОВА В ПЕРЕКЛАДАХ КІРОВОГРАДСЬКИХ ПОЕТІВ ВОЛОДИМИРА БАЗИЛЕВСЬКОГО І ВАЛЕРІЯ ГОНЧАРЕНКА.

Нафі ДЖУСОЙТИ

БАГАТТЯ

Знов Іристон в загравах постає
Чи це лиш барбарису листа?
На схилах гір проміння п'є,
Де вечір мрійно зупинився.
А може в хвилях пломінного диму
Це піднялися пращури з могил?
Анахорсис звитяжний і незримий
Іде у мреві вікових світил.
Немов світильники, палають ватри,
ватри...
Над урвищами й вежами в тумані.
І, ніби кров побоїщ многократних,
Черлено світять вогнища рахманні.
В руках дівчат палають довгі свічі.
І шлях лежить, немов простертий птах.
Над баштами, неначе свідки вічні,
Горять вогні, запалені в віках.
Над урвищем, над вежею похмурою
Вогонь, мов ярий колір алчі,
І відблиск тигровою шкурою
На батьковім позначився плечі.
І крізь вогонь на височенній башті
Іде він, чесний по орбіті дня,
І світить в почуття і думи наші,
І кроку біля нас не зупиня.
Вирує Терек рвійний і шалений,
Підняв ши зблиски срібляні до зір.
Горить вогонь мов батькове знамено,
Що волю принесло до наших гір.

Переклад з осетинської
В. ГОНЧАРЕНКА.

Олександр ЯШИН

РОЗЛЮБИЛА ДРУЖИНА

Розлюбила дружина...
Я давно мав підозру,
що вона уже розлюбила.
І все ж сприйняв оце
як віроломство —
так було.
Цього ще мені не вистачало:
жона розлюбила!
Але все-таки що ж це таке:
невезіння
чи добра прикмета?
Свобода чи нова кабала?
Війни оголошення
чи її закінчення?
Живу, нічого не розуміючи.
Побиватися мені
чи торжествувати?
Ревнувати
чи дякувати господу?
Ні себе, ні її не можу зрозуміти.
Життя зупинилося.
Кімната моя захаращена,
як після відступу окупантів.
Рушниця не чищена з минулого року.
Лижі стоять в кутку —
не вабить ні ліс, ні поле.
На столі горою нерозібрана пошта.
Стелажі з книгами припали порохом,
як занедбана рілля бур'янами.
Хто знає, чи снідав я сьогодні?
Вкотре вже забуваю поголитися.
Не працюється,
не спиться,
не дихається,
не пишеться!
Напоум, господи, що ж це таке:
злет угору
чи стрімке пікірування
до землі,
в землю?
А може, це і є
стан невагомості?
Колись я був спокійним за свої тили,—
ішов,
наступав,
відбивав атаки!
Розлюбила дружина..
Тепер і тили мої не забезпечені.
Зрада мені вижається всюди
І не дає мені спокою ні
вдень, ні вночі.
Я беззахисний,
як відкрите місто.
Навіть самолюбство не піднімає голови.
Тихо і порожньо довкола,
як до створіння світу.

З російської переклав
В. БАЗИЛЕВСЬКИЙ.

Леонід ДАЙНЕКА

1.
Серед людей простих і звичних,
дарма, палають а чи тліють,
для мене ти, мов шрифт готичний,
ледь-ледь той шрифт я розумію.
Ходжу довкола і зітхаю,
сную чуття осиротілі
і думаю: чи прочитаю
ці письмена незрозумілі?

2.
Під просвітленим небом,
у житті швидкоплинним,
то щаслива потреба —
слугувать Батьківщині.
Поєднать з нею долю,
брать завжди за основу
вірність чорному полю,
вірність світлому слову.

З білоруської переклав
В. БАЗИЛЕВСЬКИЙ.

СПЕЦІАЛЬНИЙ ВИПУСК

Сьогодні в нашому випуску почесними крутіями виступають російські, молдавські, грузинські, естонські й татарські гумористи. Вони дарують нашим читачам своєрідну веселу райдугу, розфарбувавши її віршами, оповіданнями, афоризмами тощо. Їхні пера і пензлі — не палиці у «П'ятому колесі», а допоміжні спиці, без яких воно не могло б так легко й швидко крутитися на осі добродушних усмішок і колючих жартів.

Віктор КОНЯХІН

КОНКУРС ДУМОК

Підлеглі бувають: гарні, посередні, погані й свої.

Перед директором усі відчиняли двері, і майже ніхто — душу.

З кожним новим поколінням дедалі тоншають ланцюги шлюбу.

Найчастіше від великої людини нам потрібен лише автограф.

Беззубі сміються вдома.

Переклад з російської.
Москва.

Костянтин КОНДРЯ

КІТ - ХУДОЖНИК

Бажаючи намалювати
Автопортрет свій,
Скромний кіт
Шукає Лева кілька літ,
Щоб міг йому той
позувати.

Переклад з молдавської
Кишинів.

Прійт АЙМЛА

ПОГОРІЛЬЦІ

У колгоспі «Червона квітка» згорів курятник. Ухвалили вжити заходів — прийняли пожежники і загасили вогнище.

У колгоспі «Червона квітка» згорів клуб. Ухвалили вжити заходів — учасники художньої самодіяльності кожного вільного вечора відбудовували вогнище культури.

У колгоспі «Червона квітка» згорів будинок правління. Зійшлися на загальні збори і «Червону квітку» вирішили перейменувати на колгосп «Червоний півень».

Переклад з естонської.

Таллін.

Сергій МИХАЛКОВ

МИСЛИВЕЦЬ

—Мисливцю, мисливцю,
Сумний, мов біда,
Що сталося, лишенько,
Розповідай...
— Блукав я лісами,
На луках блукав.
Весь день я спочинку
Ногам не давав.
—Мисливцю, мисливцю,
А що вполював?
— Та качку на ринку
Собі сторгував.

Переклад з російської.
Москва.

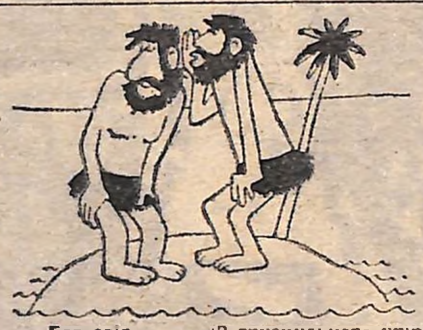

Без слів. (З грузинського журналу «Niangi»).

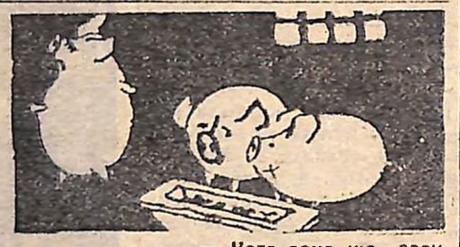

— Чого вона ніс задирає?
— У неї родич — дуже велика свиня...
(З татарського сатиричного журналу «Чалы»).

СПОРТ

ТУРНІРНЕ ТАБЛО

НАСТІЛЬНИЙ ТЕНІС. У Миколаєві відбулася міжвідомча юнацька першість України з настільного тенісу. В складі збірного колективу Міністерства освіти республіки виступала й вихованка третьої ДЮСШ міста Кіровограда, восьмикласниця середньої школи № 11, кандидат у майстри спорту Неля Слюсаренко.

Вона добре грає чи у захисті, так і в нападі, а маленька ракетка в її руках — грізне знаряддя. Є всі підстави твердити, що рік Спартакіади народів Радянського Союзу буде для Нелі роком подолання рубежу майстра спорту СРСР.

ФУТБОЛ. На засніженому стадіоні «Авангард», що в Сімферополі, відбувся традиційний турнір з футболу. В ньому взяли участь юнаки 1962—1963 років народження з восьми міст України, в тому числі й вихованці Кіровоградської спеціалізованої ДЮСШ. Наші земляки добре провели ці змагання, посівши, після криворіжців і киян, третє місце.

В. ШАБАЛІН.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

Кіровоградська область. У восьмирічній школі села Помічна Новоукраїнського району працює клуб червоних слідопитів. Його учасники розшукують родичів воїнів, які полягли в боях за визволення їх рідного села, роблять походи по місцях революційної, бойової і трудової слави.

На знімку: старша піонервожата Алла Миколаївна ПАНЧЕНКО читає школярам листа від родичів солдата Гюльмятдіна Шихалієва, який загинув при визволенні села Помічна.

Фото Р. ЄПЕЙКІНА. (Фотохроніка РАТАУ).

НА ВАШУ КНИЖКОВУ ПОЛИЦЮ

Магазин № 9 облкниготоргу пропонує літературу з питань передового досвіду в сільському господарстві:

ГУРТОВИЙ В. М. Колгоспні тваринницькі комплекси. «Промінь». Дніпропетровськ, 1978. Автор — голова колгоспу імені Леніна Знам'янського району нашої області, Герой Соціалістичної Праці Василь Мусійович Гуртовий розповідає про організаційні принципи господарювання, роль соціалістичного змагання, розвиток шефських зв'язків колгоспу з промисловими підприємствами.

МИРОНЕНКО Б. В., АМБРОСОВ В. Я. План соціально-економічного розвитку колгоспу. Київ. «Урожай», 1978. У книзі розповідається про досвід розробки помісячного плану соціально-економічного розвитку колгоспу імені Леніна Краснокутського району Харківської області. Тут розроблена і впроваджується в життя система заходів, спрямованих на зміцнення економіки господарства, гармонійний розвиток колективу.

ОГОЛОШЕННЯ

Редакції газети «Молодий комунар» терміново потрібна на постійну роботу кур'єр.

Звертатися на адресу: м. КІРОВОГРАД, ВУЛИЦЯ ЛУНАЧАРСЬКОГО, 36.

ПРОВОДИТЬСЯ НАБІР КАНДИДАТІВ НА НАВЧАННЯ ДО ВИЩИХ І СЕРЕДНІХ СПЕЦІАЛЬНИХ УЧБОВИХ ЗАКЛАДІВ МВС СРСР:

ДО РЯЗАНСЬКОЇ ВИЩОЇ ШКОЛИ (строк навчання — 4 роки);

ДО ЛЬВІВСЬКОЇ, ВІЛЬНЮСЬКОЇ, ТА УФІМСЬКОЇ СПЕЦІАЛЬНИХ СЕРЕДНІХ ШКІЛ (строк навчання — 2 роки):

На навчання приймають співробітників органів МВС, а також цивільних осіб віком до 30 років, що відслужили строк дійсної служби в армії, мають середню освіту, придатні до навчання за станом здоров'я. Їх рекомендують партійні й комсомольські органи, колективи трудящих.

Вступники до Рязанської вищої школи складають екзамени з російської мови і літератури (усно й письмово), історії СРСР (усно) та іноземної мови.

Вступники до середніх спеціальних навчальних закладів складають екзамени з російської мови і літератури (твір), історії СРСР (усно).

Тим, що закінчили ці навчальні заклади, присвоюють спеціальне звання «лейтенант внутрішньої служби» і кваліфікацію юриста.

Бажаючі вступити подають заяву, документ про освіту (оригінал), чотири фотокартки (розміром 3×4 см), автобіографію та анкету, партійно-службову чи комсомольську характеристику з місця роботи, військовий квиток.

Початок екзаменів — у серпні.

Документи приймають до 25 січня на адресу: м. КІРОВОГРАД, ВУЛ. ДЗЕРЖИНСЬКОГО, 41, УВС, КАБІНЕТ № 75. ТЕЛ. 47-3-28.

Наша адреса і телефони

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ г. Кировоград. Газета печатается на украинском языке.

316050, ГСП. Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи—2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

БК 31555. Індекс 61197. Обсяг 0,5 друк. арк. Зам. № 30. Тираж 56 000.